

THE SAINTS: OUR GUIDES ALONG THE PATH OF VIRTUE

Each year, our Holy Orthodox Church designates the Sunday after Pentecost as the “Sunday of All Saints.” It is a day when we are called upon to properly remember all of the prophets, martyrs, fathers, monastics and other saints that are commemorated on a daily basis on our Church Calendar. Likewise, we are also asked to give honor to the countless number of men and women who, throughout the ages, lived holy and saintly lives without any formal recognition of their spiritual accomplishments.

Why does the Church ask us to venerate the saints? By honoring the saints we are, in effect, honoring God Himself. No one achieves sainthood through their own power, but solely through the grace of God. We must

view the saints as “friends” of God. Therefore, paying tribute to them is surely pleasing to God.

The Sunday of All Saints also presents an important and powerful lesson to us. We are reminded today that EVERY SAINT was quite similar to us. They were all human, susceptible to the same temptations as we are. The saints had their faults and shortcomings as well. With God’s help, they were able to rise above those things which bring mankind down, seeking instead a life centered around holiness. Yes, the saints all took Christ’s command to heart: “Therefore, be perfect as your Heavenly Father is perfect.” (Matthew 5:48) May we all approach these words with equal zeal and strive for the day when, we too, will be numbered among God’s saints!

Бр.81

WEEKLY PARISH BULLETIN

No.81

3. Јун 2018.

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА

СВ.СИМЕОН МИРОТОЧИВИ

175 NW 154th St, Miami FL 33169

305.944.6890

stsimeonmiami.com

Протојереј-Ставрофор Милан М. Крстић

cell: 305.333.4484

protamilan@yahoo.com; protamilan@gmail.com

НЕДЕЉА СВИХ СВЕТИХ - СВ.ЦАР КОНСТАНТИН И ЈЕЛЕНА

Данашња читања

ЕВАНЂЕЉЕ: Мт. 10:32-33, 37-38; 19:27-30 и Јн. 10:1-9;
АПОСТОЛ: Јев. 11, 33-12,2 и Дел. 26:1-5, 12-20;

ДАНАС ПРОСЛАВЉАМО ПРАЗНИК:
СВЕТИ ЦАР КОНСТАНТИН И ЦАРИЦА ЈЕЛЕНА

Родитељи Константинови беху цар Констанције Флор и царица Јелена. Флор имаше још деце од друге жене, но од Јелене имаше само овога Константина. Три велике борбе имаше Константин кад се зацари: једну против Максенција, тиранина у Риму, другу против Скита на Дунаву и трећу против Византинаца. Пред борбу са Максенцијем, када Константин беше у великој бризи и сумњи у успех свој, јави му се на дану пресјајан крст на небу, сав окићен звездама, и на крсту стајаше написано: овим побеђуј. Цар удивљен нареди да се скује велики крст, сличан ономе што му се јави, и да се носи пред војском. Силом крста он задоби славну победу над бројно надмоћним непријатељем. Максенције се удави у реци Тибру. Одмах потом Константин изда знаменити Едикт у Милану 313. године, да престану гоњења хришћана. Победивши Византинце, он сагради диван престоли град на Босфору, који се од тада прозва Константинопољ. Но пред тим Константин паде у тешку болест проказну. Жречеви и лекари саветоваху му као лек купање у крви заклане деце. Но он то одби. Тада му се јавише апостоли Петар и Павле и рекоше му да потражи епископа Силвестра, који ће га излечити од страшне болести. Епископ га поучи вери хришћанској и крсти, и прописа ишчезе са тела царевог. Када наста раздор у Цркви због смутљивог јеретика Арија, цар сазва I васељенски сабор у Никеји 325. године, где се јерес осуди, а Православље утврди. Света Јелена, благочестива мајка царева, ревноваше много за веру Христову. Она посети Јерусалим и пронађе Часни Крст Господњи, и сазида на Голготи цркву Васкрсења и још многе друге цркве по Светој Земљи. У својој осамдесетој години представи се ова света жена Господу 327. године. А цар Константин надживи своју мајку за десет година и упокоји се у својој шездесет петој години, у граду Никомидији. Тело његово би сахрањено у цркви Светих Апостола у Цариграду.

РАСУЂИВАЊЕ

Да је порок нешто стидно и грешно, видимо и по томе што се он вазда крије и вазда за вазда узима на себе образину добродетељи. Св. Јован Златоуст дивно каже: „Порок нема свог сопственог лица, него узима у зајам лице

Хвала породици Шапер на дариваном ручку, који су наше вредне сестре лепо прирпемиле за покој души Браниславе Шапер.

**FAITH
IS
A JOURNEY,
NOT
A GUILT
TRIP.**

добродетељи.“ Зато је Спаситељ и рекао: долазе у оделу овчијем, а унутра су вуци грабљиви (Мат. 7, 15). Назови лажова лажовом, лопова лоповом, убицу убицом, блудника блудником, клеветника клеветником, и огорчићеш их. Назови пак кога хоћеш човека: поштеним, чесним, несегичним, истинитим, праведљивим, савесним и – озарићеш га и задовољити. Опет по Златоусту говорим: „Добродетељ је нешто природно у човеку, док је порок нешто неприродно и лажно.“ Ако се неки човек и ухвати у пороку, он брзо оправдава свој порок неком добродетељи, облачи га у рухо добродетељи. Заиста: порок нема свог сопственог лица. Исто као и ђаво, отац порока!

БЕСЕДА о деци Божјој

Овај Дух свједочи духу нашем да смо дјеца Божја. (Рим. 8, 16)

Онај ко има у себи Духа Божјега – само онај има и сведочанство, да је дете Божје. Без Духа Божјега нема ни тога сведочанства. Нити пак васцела васиона може дати тога сведочанства. Сама васиона, без Духа Божјега, шта нам друго сведочи него да смо ми њени робови, њена жртва, коју она немилосрдно гута. Незнабошци су, у ствари, тако и мислили. Богоборци наших дана – не мисле ли и они тако? Мисле. Јер заиста тешко је и отети се од те мисли човеку који није познао Духа Христовог, Духа Божјега, Сведока небеснога. Не примисте духа ропства, говори исти апостол. Какав је то дух ропства? Сваки други осим Духа Божјега, кога Христос Господ шаље онима који њега љубе. Једино је Дух Божји Свесвети дух слободе и посинаштва. О среће, о мира, о радости, кад се Дух Божји свије у очишћено срце човечје као ластавица у своје гнездо! Тада нада отвори стотине капија на тамници васионе, и загрљај наш, шири од васионе, пружа се ка Некоме већем и милостивијем од васионе. Ко ме? Оцу! И ми онда кличемо: Авва, Оче!

Сведочанство о Богу, које долази кроз очи, може нас и довести у сумњу да смо и ми чеда Божја. Али сведочанство, које нам долази из срца, од Духа Божјега, не оставља ни најмање сумње. То Бог сведочи о Богу. Какве ту може бити сумње? И милује нас Бог Дух Свети у самоме срцу бића нашег. Какве ту може бити сумње? Не; него тада ми знамо и осећамо сасвим поуздано, да је Бог-Отац, а ми – чеда Божја. Ничије слуге, ничији робови, но – чеда Божја.

О Господе Боже Душе Свети, усели се у нас и остани с нама као Сведок Тројице и Царства, као Сведок Раја бесмртнога. Теби слава и хвала авек. Амин.

Драги парохијани,

постаните Чланови Црквено-школске Општине, како би сте стекли право да учествујете у њеном раду и одлучивању о Скупштинама чланства, али и стекли привилегије које се уз чланство добијају.

Чланарина је само \$10.00 месечно

За формулар се обратите оцу Милану или Слободану Петровићу, рачуновођи